

Yalnız taş duvar olmaz

Dut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği / İsviçre
Haziran 2000 Sayı 5

İyi tatiller...
Yolunuz açık olsun...

Değerli Okuyucu,

İşte, **Dut Pekmezi**'nin beşinci sayısı da elinizde. Bu sayımızda da çeşitli yazı ve duyurular bulacaksınız.

*

Dut Pekmezi'nin her sayısında yayımlama yı düşündüğümüz söyleşi veya anlatılardan üçüncüsünü **Mehmet Karakuş**, **Habip Orhan** ile yaptı.

Habip Orhan bu kısa söyleşide çok şey söylüyor. İlgiyle okuyacağınızı umarız.

*

Kamil Karakuş'un bu ilk yazısı tatil konusunda. Elbette başka bir çok konuda olduğu gibi, tatil konusunda da herkesin farklı duyguları ve yaklaşımları olabilir.

Kamil Karakuş, hemen hemen hepimizin, bütün **Tutluların** ortak duygularını anlatıyor. İnanmıyorsanız buyurun okuyun.

*

Birinci Tut Kültür ve Sanat Festivali üzerine basında çıkan yazıların **Dut Pekmezi**'nde yayımlanması bitmeden, ikinci festivalin duyurusunu yapıyoruz bu sayımızda.

Duyuruyu okuyunca, programın ne denli kaliteli olduğunu göreceksiniz.

Ayrıca **Birinci Tut Kültür ve Sanat Festivali** üzerine çıkmış bir yazıyı İngilizce ve Türkçe yayımlanan **SKYLIFE** dergisinin Eylül 99 sayısından aldık. Bu derginin bütün Türk uçaklarının her koltuğunda birer tane bulunduğunu anımsarsak, festival nedeniyle ilçemizin ne kadar geniş bir çevreye duyurulmuş olduğunu daha iyi algılarız.

*

Bundan sonraki sayılarımızda çeşitli şekillerde sunmayı düşündüğümüz atasözlerimizin etlilerini dergimizin arka sayfasında bulacaksınız. Şimdiye kadar elbette bildiğiniz, duyduğunuz bu sözlerin gerçekten etli olduğunu okuyunca bir kez daha duyumsayacak ve bu sözleri yaratan halkı bir daha sevecek ve onu sıcacık yüreğinize bir kez daha basacaksınız.

Belki de bu sözlerin neler anlattıklarını düşünmeye çalışırken ufkunuz genişleyecek kendini-

zi taaa uzaklarda bulacaksınız. Hatta kendi bildiğiniz etli sözleri de onlara ekleyeceksiniz.

*

Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin ilkbahar aylarında düzenlediği iki etkinlikle ilgili olarak da iki kısa değerlendirme ve teşekkür yazısıyla bir kaç fotoğraf bulacaksınız bu sayımızda.

*

Dut Pekmezi yayımlanmaya başladığı zaman dergimizin yazarlarının **Tutlular**, dergide yer alacak yazıların da **Tutluların** yaşamından kesitler ya da esasen **Tutlulara** yönelik, bir anlamda yerel olan konular olabileceğini belirtmiştik. Aynı tutumumuz devam ediyor.

Ayrıca belirtmek gerekiyor ki; bize gelen yazıların yayımlanıp yayımlanmaması **TYD - Yönetim Kurulunun** kararına ve bilgisine bağlıdır. Yine belirtmek gerekiyor ki; bize gelen yazılarda (özüne dokunmamak kaydıyla) kimi kısaltma ve düzeltmeler olabilir.

Her yayın organının olduğu gibi, **Dut Pekmezi**'nin de bu kadar bir hakkı vardır. Gönderilen yazılar, dergimizin bu tutumu göz önünde tutularak gönderilmelidir.

*

Biraz önce belirtildiği üzere, **Dut Pekmezi**'nin yazarları da **Tutlular** olacak. Ancak bu söylemden yalnızca, "İsviçre'de yaşayan **Tutlular**" sonucu çıkartılmamalıdır.

Dut Pekmezi bütün **Tutluların** sesi olabilir ve olmalıdır. Ancak o sayede çabamız, ortak bir çabaya dönüşerek üretken ve kaliteli bir ürüne dönüşebilir.

Dergimizin altıncı sayısı dokuzuncu ayın sonuna doğru yayımlanacaktır.

Tatil anılarımızı ve izlenimlerimizi, ayrıca İkinci Tut Kültür ve Sanat Festivali üzerine düşüncelerinizle daha bir çok konuyu yazabilirsiniz.

*

Dut pekmezi gibi şirin ve yararlı günler geçirmeniz dileklerimizle...

Dut Pekmezi

İzin

Yine bir yılı daha geride bıraktık. Aylardan beri kafalarımızı kurcalayan sorular daha da güncel ve yakıcı hale geldi.

Gitsem mi, gitmesem mi? Memleket-te yapılacak işleri bu sene mi yapsam, seneye mi bıraksam?..

Eğer çocuklar denize gitmek istiyorlarsa, nereye gitsem?..

İşte bu ve benzeri sorular kafaları kurcalar durur.

*

Ama biz birinci kuşağın kafasında hep köye gitmek özlemi vardır. Köye gitmek; doğup büyüdüğü yerlerin havasını solumak, sohbetlere katılmak, kavun - karpuz yemek, tava veya döğmeç pişirtmek, dostları, yaşlı ana ve babaları, akrabaları görmek...

*

Bu sene yine bir çoğumuz izine gideceğiz. Bir çoğumuzun programında köye gitmek var.

Köyümüz bir süreden beri ilçe oldu ama bizim gözümüzde hala köy. Resmen şehir oldu ama, şehirliği bizim gönlümüzde henüz yer bulmadı.

Gerçi Tut ilçe olduktan sonra bir çok şey de değişti, daha da değişecek. Değişmek zorunda. Bir sefer alt yapı denen şeyler değişmek ve ciddi bir düzeye kavuşmak zorunda.

Şu, kanalizasyon, şehir içi yollar, çevre temizliği, ağaçlandırma, çocuk parkları, düğün salonu, kültür sitesi, mesleki eğitim kursları, yüzme havuzu, bölgemizin deprem bölgesi oluşu nedeniyle yapıların sıkı denetimi gibi konular ilk bakışta görülen ve mutlaka giderilmesi gereken eksikliklerimizden.

Bu ve benzeri eksiklikleri giderme

çabalarına katkıda bulunmak için izin dolayısıyla bulunacağımız köyümüzde yetkililer ile görüşülebileceği ve söz konusu eksiklikler iletilebileceği gibi, derneğimiz aracılığıyla da bu ve daha başka öneri ve istekler Tut'un yerel yöneticilerine iletilebilir.

*

Bilineceği üzere Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin amacı sözü edilen çabalara destek vermektir. Ama bunun için de derneğin hem maddi ve hem de manevi bakımdan güçlü olması gerekir.

Kısacası, eğer köyde gördüğümüz noksanların giderilmesini istiyorsak ya derneğimizden desteğimizi esirgememeliyiz, ya da şahsen yetkililerle görüşmeliyiz. Yoksa eş dost arasında yapılan sohbetlerde dile getirilen, "şu olsa, bu yapılırsa!.." şeklindeki dilekler veya eleştiriler dedikodudan ileriye gitmez.

Unutulmamalı ki buradaki insanlarımızın köyümüzden her hangi maddi bir beklentisi zaten yok. Amacımız, orada yaşayan insanlarımızın mutlu ve huzurlu olması. Ki bizler de o sayede köyden gelen olumlu ve iyi haberlerle mutlanıp sevinelim.

Öyleyse olumlu gelişmeleri yaşayabilmek için sorumluluklarımızı yerine getirelim.

*

Uçak, gemi, araba, bilet, Antalya, pahalı gibi kelimeler son günlerde en çok kullandığımız kelimeler oldu.

Ama zaman da geldi çattı. Biletler alındı. Plan - program yapıldı. Günler de geriye sayıldıkça özlem artıyor, zaman geçiyor. İzin kapıda. İyi tatiller...

Kamil Karakuş

Nemrut'ta Vivaldi, Tut'ta Aristofanes

Vivaldi on Mount Nemrut, Aristophanes in Tut

Güneydoğu Anadolu'nun Adıyaman ilinin küçük bir ilçesi olan Tut'ta 22-25 Temmuz tarihlerinde bir kültür sanat festivali düzenlendi. Tut Belediyesi ve Kaymakamlığı'nın katkılarıyla düzenlenen festival, dağların kıyısında kurulu bu küçük ilçede bir kültür ve sanat rüzgarı estirdi.

Çevre ilçelerden insanların da yoğun katılım gösterdiği festivalde, Şükriye Tutkun, Edip Akbayram ve Hüseyin Turan konserleri, karikatür, resim ve fotoğraf sergileri, Tayfun Talipoğlu, Fikret Otyam ve Coşkun Aral'ın katıldığı bir panel, şair Metin Demirtaş'la Nasreddin Hoca ve mizah konulu bir söyleşi gerçekleştirildi. Otantik bir köy

düğünü organizasyonunun da yapıldığı festivaldeki en ilginç etkinlikler, dünyanın sekizinci harikası sayılan Nemrut Dağı'nda Antalya Devlet Senfoni Orkestrası'nın Vivaldi'nin Dört Mevsim eserini seslendirdiği konser ve Tut'taki, Antalya Büyükşehir Belediyesi Tiyatrosu'nun Aristofanes'in Lysistrata eserinden uyarlanan "Aşk Grevi" oyunu oldu. TEMA Vakfı da festivalde bir ağaç dikimi kampanyası gerçekleştirdi.

Tamamen Tut'un aydınlık insanlarının girişimleri ile örgütlenen festival, Vivaldi'nin Dört Mevsimi ve Aristofanes'in oyunu gibi evrensel nitelikteki eserler ile, geleneksel düğün törenlerini ve Tut'luların el işleri gibi yerel kültür ürünlerini buluşturması açısından önemli bir deneyimdi. Anadolu'nun ücra bir köşesinde, dağların arasına sıkışmış bu yemyeşil kasaba, aydınlık geleceğe küçük ama umut dolu bir ışık yakıyor.

The small town of Tut in Turkey's southeastern province of Adıyaman was host to a cultural and arts festival on 22-25 July this year. Organised by the town council and local authority, the festival brought a cultural breeze to this town at the foot of the mountains.

The festival attracted enthusiastic interest among people from surrounding towns, who came to Tut to watch concerts by Şükriye Tutkun, Edip Akbayram and Hüseyin Turan, cartoon, painting and photograph exhibitions, a discussion panel with Tayfun Talipoğlu, Fikret Otyam and Coşkun Aral, and a discussion on Nasreddin Hoca and the humorous tradition

with poet Metin Demirtaş. The festival also featured an authentic Turkish wedding and handcrafts by local women. But the highlight of the festival was a concert of Vivaldi's Four Seasons by Antalya State Symphony Orchestra on Mount Nemrut, whose gigantic statues dating from the Commagene kings are regarded by many as the eighth wonder of the world, and a performance of Love on Strike, an adaptation of Aristophanes' Lysistrata, staged by Antalya Metropolitan Municipality Theatre. The Foundation for the Prevention of Erosion also organised a tree planting campaign during the festival. The festival was organised entirely on local initiative, and was a marvellous mixture of universal and traditional local culture. In this remote town in a narrow green valley amongst the mountains, the festival was a small but hopeful lamp lighting the way to a bright future.

2.Tut Kültür ve Sanat Festivali

www.tut.4mg.com

Tarih	Saat	Program	İerik
19.07.2000	15.00	Açılış	: Celal Doğan
	16.00	Sergiler	: Resim,Fotoğraf, Karikatür, Dia
	20.30	Gösteri	: Nail Kırmızıgül
		Konser	: Kazancı Bedir, şkriye Tutkun Musa Eroğlu
20.07.2000	15.00	Tiyatro	: Avluda
		Söyleşi	: Işıl zgentrk, Erdal Atabek
	20.30	Söyleşi	: Zeki kten, Zeki Alasya, Metin Akpınar, Yıldız Kenter, şükran Güngör, Eşref Kolçak
	21.00	Sinema	: Gle Gle
21.07.2000	11.00	Köy Düğünü	
	16.00	Söyleşi	: Hamza Demir, Muzaffer İzgü
	20.30	Tiyatro	: İzmir şehir Tiyatrosu „Tre“
22.07.2000	18.30	Konser- Nemrut	: Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası

TYD Lokali Kapanıyor

Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin sekiz aydan beri çalıştırdığı lokal Haziran ayının sonunda kapanıyor.

Çünkü, şimdilik ne yeni bir lokal, ne de yeni bir lokal çalıştırıcısı bulunabildi.

Dernek lokalimizin açık olduğu bu kısa sürede gerek lokalimize gelerek, gerekse de nöbet tutarak derneğimize destek olan üyelerimize, hemşerilerimize ve dostlarımıza teşekkür ederiz.

Ayrıca beş ay süreyle lokalimizi çalıştıran ve sekiz ay boyunca da sürekli alışveriş işlerine bakan, bütün mobilya ve mutfak düzenini büyük bir özveri ve çalışkanlıkla eksiksiz yerine getiren arkadaşlarımız **Ahmet Sonkur ve Kamil Dontaş'a** da sonsuz teşekkrlere.

Yeni ve daha güzel, daha geniş bir lokalde buluşmak umuduyla...

TYD Yönetim Kurulu

Cıhır Hebip (Habip Orhan)

Ata binip cıhır cıhır sürme...

Babam hayvanları çok severdi. Daha çocukken, hayvana binme özlemini ve hevesini her fırsatta, "Bir gün bir ata binip cıhır cıhır sürsem!.." diye dile getirirmiş. O yüzden çevresindeki-ler babama "Cıhır" lakabını takmışlar.

Üç oğlan ve iki kız olarak beş çocuk-tuk babamın evinde. Ben en küçükleri-yim. Doğumum: 29 Mart 1947

Babam da, köyümüzün diğer insan-ları gibi çiftçilik ve hayvancılıkla uğra-şır. Tut'ta dokumacılığın yaygın ol-duğu zamanlar, dokumacılıkla da uğraş-mış. Daha sonraları da bir süre manifa-turacılık yaptı. Zengin değildik ama, yoksul da sayılmazdık.

Parasızlıktan okuyamadım.

İlkokulu Tut'ta bitirdikten sonra, or-taokula Besni'de devam ettim. Ancak ikinci sınıftan üçüncü sınıfa geçerken bir dersten ikmale kaldım. İkmal imtiha-nına girmek ve Besni'de bir ev kirala-mak için babam para vermedi. Harçlık isteğimi hep, "İkibuçuk lira-dan fazla Çalışmaz!" diyerek geri çevirdi. Bunun üzerine babamla kavga ettim ve verdiği ikibuçuk lirayı da evin önündeki kavaklığa fırlattım. Böylece de benim okul hayatım bitmiş oldu.

**Anamın ölümüne kadar
eve uğramadım.**

Bu kavgadan sonra, ufak - tefek ne-yim varsa bir çantaya doldurdum ve evi terk ettim. Henüz 14 - 15 yaşlarınday-

dım. Gidiş o gidiş!.. Yıllar sonrasına, anamın ölümüne kadar eve uğramadım.

Aşçılığın Mersin'de öğrendim.

Evi terk ettikten sonra Mersin'e gittim. Hayatımı lokantalarda garsonluk yaparak sürdürdüm. O zamanlar 150 kuruş gündelik alıyordum. Giderek in-sanların kahrını çekemez oldum ve gar-sonluğu bırakarak mutfağa geçtim.

Altı sene aşçı olarak çalıştım. An-cak o arada iki sene de askerlik yaptım. Askerliğim de zor koşullarda geçti. Çünkü para pul yoktu. Ama, "Elin iyisi de, kötüsü de tükenmez!" derler..

Sivas'ın Gürün kazasından benim gibi bir asker, bana yüreği yanmış ol-malı ki; yanıma gelerek halimi - hatırı-mı, dumumu sordu. Ben de, parasız - pulsuz olduğumu, durmu-mun iyi olmadığını söyledim. Bunun üzerine arkadaş olduk ve bana bütün askerliğim boyunca destek oldu. Ben de zaman zaman çaycılık, kantin-cilik yaparak borçlarımı ödedim.

Terhis olduğumuzda hem kendisine, hem de bana bir takım elbise aldı. Mersin'e onun aldığı elbisyle geldim.

**Askerden sonra
yine Mersin'e geldim.**

Askerlik bittikten sonra yine Mer-sin'e geldim ve çalışmaya başladım.

O zamanlar para - pul bulabilenler Avrupa'ya gidiyordu. Kimilerinin ora-larda iş bulabildiğini, kimilerinin ise geri döndüğünü duyuyor ve görüyorduk.

İşte böyle bir ortamda ben de Avrupa'ya gitmeye karar verdim. İşi bırakıp Tut'a gittim. Ama parasızlık yine büyük sorundu. Bin lira yol harçlığı bulunamıyordu. Elimizdekini - avucumuzdakini de abime vermiştik. Çünkü o arada abimin de Almanya'ya isteği çıkmıştı.

Sonunda, amcamın kızı olan Bekir Memoş'un hanımı bana bin lira yardımı buldu. Onlar da o zaman Almanya'da idiler. Böylece bana da Avrupa'nın yolu açılmış oldu.

Hemen bir pasaport aldım ve yol arkadaşım Mustafa Özalp ile Zürih'e geldik. Tarih: 14.4.1971

Zürih'e gelmekle iş bitmiyor, daha yeni başlıyordu...

O zamanlar bir Türk lokantası vardı Zürih'te. Biz de oraya gittik... Ortalık insan simsarlarıyla doluydu sanki. Bu insan simsarları para karşılığı iş buluyorlardı. Çoğu zaman da insanları kandırıp paralarını alıyorlardı. Almanca bilen ya yok ya da pek azdı.

Konuşmalar sırasında, iki Türkün Almanya'ya gitmek istemelerinden dolayı

işlerini bıraktıklarını duydum. Hemen geldiğimiz akşam, o iki Türkün işi bıraktıkları lokantaya, sahibiyile görüşmeye gittik ve işi bağladık. Ertesi gün ise işe başladım.

Dil yok! Tanıdık yok! Ama bir taksi şoförünün yardımını gördüm. Yardımının karşılığını da cebine koydum.

İşe başladıktan hemen sonra da, Türkiye'den aldığım borç parayı posta ile geri yolladım.

Dil büyük sorun oluyordu...

Her konuda işaretlerle anlaşmaya çalışıyorduk. Yemekleri yiyemiyor, dertlerimizi ve isteklerimizi anlatamıyorduk.

Eskiden ne bu kadar Türk vardı, ne de bu kadar Almanca bilen vardı. Az - çok Almanca bilenler de ya yardımcı olmuyor, ya da para istiyorlardı.

Dil bakımından şimdi işler kolaylaştı. Hem bizler bir şeyler öğrendik, hem de çocuklar yetişti.

Çalıştığım lokantanın üstünde bir oda da kalıyordum. Gece geç saatlere kadar çalışıyor, iş bittikten sonra da kendi kendime Almanca öğreniyordum. Ama böyle de öğrenemiyordum. Öğrenemeyişimin sebeplerinden biri de, sözlükteki kelimelerle halkın konuştuğu kelimeler birbirine uymuyordu. Sonradan öğrendim ki, halk **diyalek** konuşuyormuş.

Almanca'yı daha iyi öğrenmek için dil kursuna gittim. Ama ancak üç ay devam edebildim. Kurs saatleri ile iş saatleri birbirine uymadı; işveren de müsaade etmedi.

O lokantada iki sene çalıştım. Bu arada çalışma izini de aldım. Çalışma izini

de aldıktan sonra Winterthur'da SULZER fabrikasının kantinine geçtim. Orada da dört sene çalıştım ve ayrıldım.

1977'de Türkiye'ye gittim.

Altı sene sonra Türkiye'ye evlenmek üzere izine gittim. İzin dönüşünde de Winterthur'da bir ev kiraladım ve eşimi de getirdim. Kısa bir süre sonra da 18 sene çalışacağım MAGGI çorba fabrikasına girdim.

Gelişmeye ayak uyduramadım...

18 sene çalıştığım çorba fabrikasını Nestle firması alınca birçok değişiklik yapıldı. Otomatik makineler kuruldu. İş ve çalışma planları değişti. Bilgisayar sistemleri kondu. Böyle olunca ben de, daha birçokları gibi, işi kaldıramaz oldum. Kapasitem ve bilgim yetmedi. Bizi temizlik işlerine, başka bazı ayak işlerine verdiler. Bu durum da bizim onurumuza dokundu ve fabrikadan ayrıldık.

Ne olacağı belli değil!..

Fabrikadan ayrıldıktan sonra, iki sene işsizlik parası aldım. Aslında Türkiye'ye kesin dönüş yapmak niyetindeydim. Ama çocukların dönmemeleri, veya dönememeleri yüzünden bütün planlar alt-üst oldu. Şimdilik çocuklar için her şeye katlanıyoruz.

Yeniden dünyaya gelsem, yine İsviçre'ye gelirim.

Türkiye'den İsviçre'ye geldiğimizde sanki başka bir Dünya'ya gelmiştik. Türkiye ile burası birbirine tamamen tersti. Yiyecek ve içecekler başkaydı.

Türk yemeklerini yapacak malzemeler azdı. Devlet dairelerindeki muameleler başkaydı; burada herkese eşit davranılıyor; herkes adam yerine konuluyordu. Taşıtlar, trenler her yere gidiyordu; bir düzen ve disiplin vardı.

Yabancı olduğum hissine kapılmadım. Yabancı olduğumdan dolayı bir olumsuzluk ile karşılaşmadım.

Sadece unutamadığım bir olay olarak sunu diyebilirim: Züriç'teki ilk işimden ayrılacağım zaman işveren, işten çıkmamı istemiyor ve beni, çalışma iznimi öldürmekle tehdit ediyordu. Çünkü hem iyi hem de ucuza çalışıyordum.

Ama polis, işverenin böyle bir şey yapamayacağını söyleyerek benden yanı, yani bir yabancıdan yanı tavır koyuyordu.

Burda herkesin işi var, gücü var. Kimse kimseye muhtaç değil. Herkes kendi ayağı üzerinde durabiliyor. Herkes rahat ve korkusuz konuşabiliyor.

Bir daha dünyaya gelsem, neden buraya gelmeyim?

İstediğimden fazla maddi varlık elde ettim.

Tut'ta, Mersin'de, Antalya'da çeşitli yatırımlarım var. Emekli sandığındaki paramı da çektim. Umduğumdan ve beklediğimden daha fazla bir servetim oldu. Çalışmakla ancak bu kadar olur.

Çocuklarımdan memnunum.

Bir kız ve üç erkek çocuğum var. İlişkilerimiz iyi. Bana sormadan bir şey yapmazlar. Her şeyi konuşabiliyoruz. Durumlarından memnunum. Avrupa'da yaşamalarına karşın özentileri yok.

Bizler yoktan var olduk...

Gençler okusunlar. Mutlaka meslek sahibi olsunlar. Bizler gibi el altında ezilmesinler. Hep yüksekte olsunlar. Zamanı ve imkanları iyi değerlendirsinler. Hatta kendi işlerini kursunlar.

Her şey parayla alınır ama , zaman alınmaz. Bizler imkansızlıklarla mücadele ederek, yoktan var olduk.

Sağlığım iyi.

Çektiğim acılara, yaşadığım günlere göre sağlığım yine de iyi; bir şikayetim yok. Boş zamanlarımı öteki Tutlular gibi kahvelere de kağıt oynayarak geçirdim.

Keşke bizlere de başaka şeyler öğretilseydi, başka şeyler gösterilseydi.

Tutlularla iftihar edilmeli...

Gerek Tutlularla olsun, gerekse de çevremdeki başka yabancılarla olsun iyi ilişkilerim var, dostluklarım var.

Her zaman toplumumuzun yanında ve içinde oldum, olmaya da devam edeceğim.

Tutlular kendilerini korumayı bildiler. Hemen hemen hepsi iyi işlerde çalışıyor. Hepsinin kurulu bir aile yaşantısı var. Paralarına ve emeklerine sahip çıktılar. Başkaları gibi ne dağıttılar, ne de dağıldılar. Bu yaban ellerde dağıtmamak her yiğidin kârı değildir. Çevremizde olan olayları herkesler görüyor.

Tutlularla iftihar edilmeli.

Bakalım ne göreceğiz?

Biz kendimizi çocuklarımıza adadık. Ne olacağız? Ne göreceğiz? Memleketimiz neresi olacak ? Şimdilik belli bir şey yok.

Mehmet Karakuş

Yemekli Sohbet Toplantısı Yapıldı

Tutlular Yardımlaşma Derneği, üyelerini yemekli bir sohbet toplantısında buluşturdu.

TYD tüzüğüne göre olağan kongre her iki yılda bir yapılıyor. Bu durum bir bakıma, dernek üyelerinin de ancak iki yılda bir, biraraya gelmelerine olanak veriyor.

İşte bu, biraraya gelme işini çok uzatmamak için, kongre yapılmayan yılda da, bir kez **üyeler ile sohbet toplantısı** düzenleniyor.

Bu yıl da güneşli bir nisan pazarında (09.04.2000) katılmayan bir kaç üyenin dışında bütün üyeler eşleri ve çocuklarıyla biraraya geldiler. Hava gibi, toplantı yeri de güzel bir orman eviydi **Zürich** şehrinin kıyısında.

Bir yandan yenilip içildi, bir yandan sohbetler edildi. Çocuklar oynamayı ve koşuşturmayı yeğlerken, bayanlar da bol bol sohbet ettiler. Bu arada kimi beyler ormanda gezinti yaparken, kimileri de çalıp-söylediler.

Ateş yakanları, domates ve ekmeğe doğrayanları, et kızartanları ve içecek dağıtanları da unutmamak lazım.

Kuşbaşı etleri ve ızgara köfteleri, hemen hemen her zaman olduğu gibi, **Ombaşı Ali** hazırlayıp getirmişti. Salataı da, hemen hemen her zaman olduğu gibi **Mehmet Karakuş**, diğer alış-verişleri de, yine her zaman olduğu gibi, **Ahmet Sonkur** yapmıştı. Nohutlu ve salçalı bulgur pilavını bu kez **Kamil Karakuş** pişirmişti.

Bütün içecek ve yiyecekler için yapılan giderler gibi, orman evinin kirası da dernek tarafından karşılandı.

Kısacası bütün üyeler, eşleri ve çocuklarıyla güzel ve sıkıntısız bir gün geçirdiler...

Bütün katılanlara teşekkürler...

Bütün emeği geçenlere teşekkürler...

TYD Yönetim Kurulu

Tutlular Pikniği Yapıldı

Artık gelenek haline gelen Tutlular Pikniği, bu yıl da 4 Haziran, pazar günü yapıldı. Yer, her yıl olduğu gibi Zürich'teki Gemeinschaftszentrum idi.

Hemşerilerimiz ve dostlarımız, geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da ilgilerini ve desteklerini derneğimizden esirgemediler ve dernek yararına gerçekleştirdiğimiz bu ilkbahar etkinliğine katıldılar.

Hemşerilerimiz yaz tatili öncesinde bu piknik sayesinde görüşme - buluşma olanağı elde etti. Her yıl olduğu gibi yenildi - içildi, oyunlar oynandı ve sohbetler yapıldı. Herkes sıkıntısız ve hoşça bir gün geçirdi. Kuşkusuz havanın güneşli ve sıcak olması da bu güzel günü daha da güzelleştirdi.

Ancak bu güzel gün kendiliğinden olmadı. Hemşerilerimizin yarısı oturup eğlendiyse, hemen hemen yarısı da çalıştı.

Etləri satınalma, terbiyeleme ve şişlere takma işini Mahmut Karakaplan, ızgarada pişirme işini Mehmet Ertok, salata yapma, kebab ve salata tabaklarını servise hazırlama, para alma işlerini Mehmet Karakuş, servis işlerini Kamil Karakuş, Kamil Dontaş ve Ahmet Sonkur, içeceklerin servise hazırlanmasını Ali Dontaş, çiğköfte yoğurulmasını Mahmut Karakaplan ve Mustafa Abacı, bütün alış - verişlerin yapılmasını ve çocuklara dondurmaların dağıtılmasını Ahmet Sonkur, hıtapların yapılmasını başta Meryem Savıcı olmak üzere, daha bir çok Tutlu bayan üstlendi ve herkes işini layıkıyla yerine getirdi.

Tutlular Yardımlaşma Derneği olarak derneğimiz yararına düzenlediğimiz bu pikniğe katılan bütün hemşerilerimize ve dostlarımıza, büyük bir özveri ve gayretle çalışan bütün arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz.

Sonbaharda yapacağımız Tutlular Gecesi'nde buluşmak umuduayla...

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Etli Sözlür

- * Kurban eti ile it tavlannmaz!..**
- * Et giren eve dert girmez!..**
- * Her kuşun eti yenmez!..**
- * Eti senin kemiğı benim!..**
- * Ucuz etin yahnisi yavan olur!..**
- * Bir lokma (çeynem) et , bin ayıp örter!..**
- * Koyun can derdinde, kasap et derdinde!..**
- * Et borca olur ama, ciğer borca olmaz!..**
- * İnsanın eti yenilmez, gönü giyinilmez!..**

Tutlular Yardımlaşma Derneğı
Postfach 854 / Lochergut / 8004 Zürich